

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 36134-11-20 מדינת ישראל נ' א.ת.(עציר)

לפני כבוד השופטת שלומית בן יצחק

המבקשת:

מדינת ישראל
באמצעות יחידת תביעות תל-אביב

נגד

המשיב:

א.ת.(עציר)
באמצעות עו"ד זהר משה

החלטה

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו, במסגרתם של שני אישומים, שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. זאת, בזיקה לצו למניעת הטרדה מאיימת שניתן נגדו ביום 4.10.2020 בבית המשפט לענייני משפחה בתל-אביב, לבקשת גרושתו ואם ילדיו הקטינים (להלן בהתאמה "המתלוננת" "הצו"). הצו אסר על המשיב, בין היתר, להיות בקשר עם ילדיו הקטינים ולהטרידם בכל דרך שהיא, לרבות פרסום פרטיהם ותמונותיהם.

רקע והשתלשלות ההליך

1. על-פי עובדות האישום הראשון – הפר המשיב את הצו בכך שביום 4.11.2020 שלח לבנו הקטין, כבן שמונה שנים, שתי הודעות. האחת לשונה: "מה שלום אמא ואבא אולי אתה יודע איפה אמא ואבא" והשניה: "אמא שלך שרמוטה שוכבת ערבים נכון". על-פי עובדת האישום השני – הפר המשיב את הצו בכך שביום 8.11.2020 פרסם את תמונת הבן ברשת החברתית "פייסבוק".

2. כתב האישום הוגש ביום 15.11.2020, בד בבד עם בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים. מעצר המשיב הוארך עד החלטה אחרת והדיון נדחה על מנת שבא כוחו יעיין בחומר החקירה. בדיון העוקב, שהתקיים ביום 17.11.2020 טען הסנגור כי התשתית הראייתית לוקה בחסר, שכן הצו ניתן שלא בנוכחותו של המשיב, ובהעדר אינדיקציה כי נמסר לו, לא ניתן לקבוע כי תוכנו היה ידוע לו. אשר להעלאת תמונת הקטין ברשת החברתית, נטען בנוסף, כי שיתוף התמונה נעשה רק על מנת למנוע מחיקתה, ואף כי מדובר "בהתנהלות טיפשית", אין בה על מנת לקיים את יסודות העבירה בה הואשם המשיב. מנגד, טען בא כוחה של המבקשת כי מהודעות המשיב עולה כי תוכן הצו היה ידוע לו, וכי הצו אף נמסר לאמו.

דיון והכרעה

3. ברקע הדברים נציין כי המשיב הועמד לדיון בסוף חודש יוני 2020 בגין עבירות איומים והטרדת המתלוננת ובעת ביצוע העבירות המיוחסות לו כעת היה משוחרר ממעצר בין כתלי הכלא, אך עצור בפיקוח אלקטרוני בבית אביו, בפיקוחו ובפיקוח אחותו. הממונה על הפיקוח האלקטרוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 20-11-36134 מדינת ישראל נ' א.ת.(עציר)

החליט ביום 19.11.2020 על הפסקה מנהלית של מעצר המשיב באיזוק בו היה נתון המשיב, בשל הגשת כתב האישום בתיק הקשור להליך שבכותרת והמשך הדיון בתיק זה קבוע אף הוא להיום (מ"ת 20-06-72379).

4. המתלוננת פנתה לראשונה לבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון ביום 30.9.2020, ובדיון שנערך לפני כב' השופט נ. פישר, סגן הנשיאה, ניתן צו שתוקפו למשך שבעה ימים, האוסר על המשיב להיות בקשר עם ילדיו או להטרידם, גם בדרך של העלאת תמונותיהם ברשתות החברתיות. נקבע, כי תוקף הצו הוא עד שבעה ימים, עד לעריכת דיון במעמד הצדדים וכי משטרת ישראל תפעל לזימון המשיב כדין, ולמסירת הפרוטוקול לידי. ביום 4.10.2020. בדיון זה שנערך לפני כבוד השופטת ע. כריש, בבית משפט השלום בתל-אביב, ניתן הצו מושא כתב האישום. כאמור לעיל, גם דיון זה נערך שלא בנוכחות המשיב.

5. האם ישנן ראיות לכאורה לידיעת המשיב על מתן הצו? על כך יש להשיב בחיוב. בתיק קיים אישור מסירה, מיום 1.10.2020 על זימונו של המשיב לדיון ביום 4.10.2020. נכתב, כי המקבל הוא המשיב, אך לצד זאת, בכתב לא ברור דיו, נכתב בנוסף כי סרב לחתום. אציין עוד, כי לא ברור מהם המסמכים שצורפו לאישור המסירה. הערה זו אחרונה יפה גם להודעה על ביצוע צו ההרחקה, מיום 5.10.2020, שנמסרה לאם המשיב יום לאחר הדיון שהתקיים ביום 4.10.2020. בהמשך הדברים אף ציין, ועל כך בהרחבה בהמשך, כי המתלוננת שלחה הודעה לחברתו על הצו.

6. המשיב נחקר פעמיים. ביום 11.11.20 וביום 13.11.2020. בחקירתו הראשונה, עת נדרש לשאלת הפרת הצו, והעתקו הוצג לו, לא הכחיש כי לא ידע על קיומו או כי תוכנו אינו מוכר לו (ראו שם, ש' 59-66) ולכך משמעות ראייתית הפועלת לחובתו. בחקירתו השנייה, עת התייחס למסירת הזימון לדיון ביום 4.10.2020, מסר כי אכן קיבל זימון לדיון, אך בהעדר אישור ליציאה ממנהלת הפיקוח האלקטרוני, סרב לצאת אליו.

7. מצאתי כי המשיב ידע על קיומו של הדיון ועל מתן הצו. אך שאלה נפרדת היא האם המשיב ידע על תוכן הצו והאיסורים שהוטלו עליו מכוחו? וכאן – התשובה, גם לצורך ההליך שלפני, מורכבת. כאשר הוצג למשיב פעם נוספת פרוטוקול הדיון מיום 4.10.2020 ציין כי "היא" (הכוונה למתלוננת, ש.ב) שלחה את זה לחברתו כי והלין על כך שהדבר מותר לה בעוד עליו נאסר לשוחח עם ילדיו. כאשר נשאל האם קרא את הפרוטוקול, שוב לא ציין כי לא קיבלו, ואף לא ענה ישירות לשאלה זו. לדבריו: "היא שלחה לה הודעה בכמה מילים שאסור לי לפנות לילדים". המשיב טען כי לא פנה לילדים, וכשהוטח בו כי ביצע שיחה ממכשיר הטלפון בנייד שברשותו השיב לחוקר: "אתה מחרטט. מהרגע שחברה שלי אמרה לי את זה לא חייגתי ולא דברתי איתם".

8. מבלי להידרש כעת לשאלה מהם סדרי ההמצאה החלים על הליך לבקשה לצו להטרדה מאיימת שניתן בבית המשפט לענייני משפחה והאם די במסירת הצו לבן משפחה שמלאו לו 18

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 20-11-36134 מדינת ישראל נ' א.ת.(עציר)

שנים, ומתגורר בכתובת האדם לו נמסר הצו (ומדברי ב"כ המשיב במהלך הדיון לא ברור האם אם המשיב מתגורר בכתובת זו), מסירה המהווה המצאה כדין על פי תקנות סדר הדיון האזרחי, הרי שבהליך פלילי המאשימה נדרשת להוכיח מודעות הנאשם, בפועל, לכל אחד מרכיבי העבירה המיוחסת לו. משכך, גם אם הומצא הצו לאמו של המשיב, אין בכך על מנת לקבוע היה כי היה מודע לתוכנו. ועדיין: הראיות הנוגעות למסירת הזימון להליך בו ניתן הצו הראשוני ומסירת הצו לאם המשיב הן ראיות נסיבתיות לידיעתו של המשיב על הצו ומכאן – גם לתוכנו (אף כי היה מקום לברר מהם המסמכים שצורפו ונמסרו בפועל ולגבות גרסה מהאם, שלא מצאתי כי נחקרה בתיק, בנוגע להעברת הצו למשיב). בכך לא היה די לשם קביעת ראיות לכאורה למודעות המשיב לתוכן הצו, (להבדיל מעצם קיומו), אלא שהוא עצמו אישר לא רק כי ידע על קיומו של הדיון בו ניתן הצו, אלא, ובעיקר, כי ידע על כך שנאסר עליו ליצור קשר עם ילדיו, ולטענתו, מכך אכן נמנע, בשל הוראות הצו.

9. למשיב מיוחסות שתי הפרות של הוראות הצו. האחת, מושא האישום הראשון, היא שליחת ההודעה לבנו הקטין. כאמור, המשיב אישר כי ידע כי הצו אוסר עליו "לפנות" לילדיו וטען, כי פעל בהתאם להוראותיו (ראו ג' 2, ש' 55-56 להודעתו השנייה). להשלמת התמונה, אף כי נדמה כי הדבר לא היה במחלוקת לצורך הדיון שלפני, שליחת ההודעה מושא האישום הראשון, מבוססת על גרסת המתלוננת, שטענה כי ראתה את ההודעה ומחקה אותה, טרם הבחיו בה הקטין (ראו ש' 26-29 להודעתה) ועל המלל שנמצא במכשיר שהוכח כקשור למשיב (ראו מזכר מסומן מ"ג). משכך, מצאתי קיומן של ראיות לכאורה למיוחס למשיב באישום הראשון.

10. התמונה שונה, במידה מסוימת, להפרת הוראות הצו בכל הנוגע לאישום השני. ההפרה הנטענת במקרה זה היא פרסום תמונת הבן ולא יצירת הקשר עמו. בניגוד לאיסור בדבר אי-יצירת הקשר עם ילדיו, לגביו אישר המשיב כי הכירו ופעל על פיו, לא נשאל מפורשות לעניין העלאת תמונת הבן, ואף לא אישר כי היה מודע לכך שהצו כולל איסור גם על העלאת תמונות ילדיו לרשתות החברתיות. קיימת אף אי-בהירות, שלא חודדה דיה עם המשיב או עם המתלוננת, האם הצו אכן נשלח לחברתו, או רק הודעה תמציתית בנוגע לתוכנו. אכן, המשיב, בהודעתו הראשונה נשאל, לאחר שהוצג לו הצו: "על פי החלטת בית המשפט אסור לך לפרסם תמונות הילדים בכל רשת חברתית ובפוסט... אתה כן פרסמת וכתוצאה מכך הפרת", וכאמור, לא ציין כי תוכן הצו לא היה ידוע לו. אי-ההכחשה אינה נטולת משמעות, ועדיין, משלא נכח המשיב בדיון בו ניתן הצו, משלא הובהר כי העתק הצו נמסר לידי וכי קראו במלואו, מצאתי לקבוע קושי ראיתי בעל משקל מסוים בנוגע לאישום השני.

11. להבדיל, גרסת המשיב בנוגע לכך שלא "פרסם" את התמונה אלא רק לחץ על תג השיתוף ("Share"), אינה מקימה קושי של ממש לצורך ההליך שלפני. גם אם אין מדובר בפרסום ראשוני, העלאת התמונה מחדש, ושיתופה, מהווים פרסום העולה כדי הפרת הצו. ראו, בהתאמות הנדרשת, החלטת בית המשפט העליון ברע"א 1239/19 שאלו נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ (8.1.2020).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

מ"ת 36134-11-20 מדינת ישראל נ' א.ת.(עציר)

במסגרתה נקבע כי לחיצה על כפתור השיתוף (להבדיל מכפתור החיבוב, ה-Like, היא "הרחבת התפוצה של הפרסום המקורי עצמו באופן ישיר ואקטיבי" העולה כדי פרסום לצורך עילת לשון הרע, והטעמים שפורטו שם יפים אף לעניינו.

סוף דבר

12. הזימון לדיון בו ניתן הצו – נמסר למשיב. הוכח, במידה הנדרשת להליך שלפני, כי המשיב ידע על קיומו של צו שהוצא כנגדו. אשר לשאלה האם ידע על תוכנו והאיסורים הכלולים בו: אף כי לא נכח בדיון עצמו, מסר המשיב כי ידע על האיסור ליצור קשר עם ילדיו. שליחת ההודעות לקטין ביום 4.11.2020 מהווה הפרת הצו, וכאמור, לצורך ההליך שלפני לא הייתה מחלוקת בנוגע להיבט העובדתי של פעולת שליחת ההודעות על ידי המשיב (וגם אם הייתה – קיימות ראיות לכאורה לכך, כפי שפורט לעיל). כפועל יוצא, יש לקבוע קיומה של תשתית ראייתית מלאה למיוחס למשיב במסגרת האישום הראשון. עם זאת, בכל הנוגע לאישום השני, על אף אישור המשיב כי קיום הצו ידוע לו, בהעדר הודאה ברורה מטעמו על כך שקראו או ראייה אחרת בנוגע למודעותו למכלול האיסורים, לרבות איסור העלאת תמונות ילדיו לרשתות החברתיות, (ועל אף העדר הכחשה משהוטח בו חשד זה), מצאתי לקבוע קושי ראייתי, בעל משקל מסוים, בנוגע לאישום השני.

13. ניתן לפרסם החלטתי זו ללא פרטים העשויים להצביע על זהות הקטינים, לרבות שם המשיב.

14. המשך הדיון בשאלת עילת המעצר וחלופתו - בפרוטוקול הדיון היום.

ניתנה היום, ו' כסלו תשפ"א, 22 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

שלומית בן יצחק, שופטת